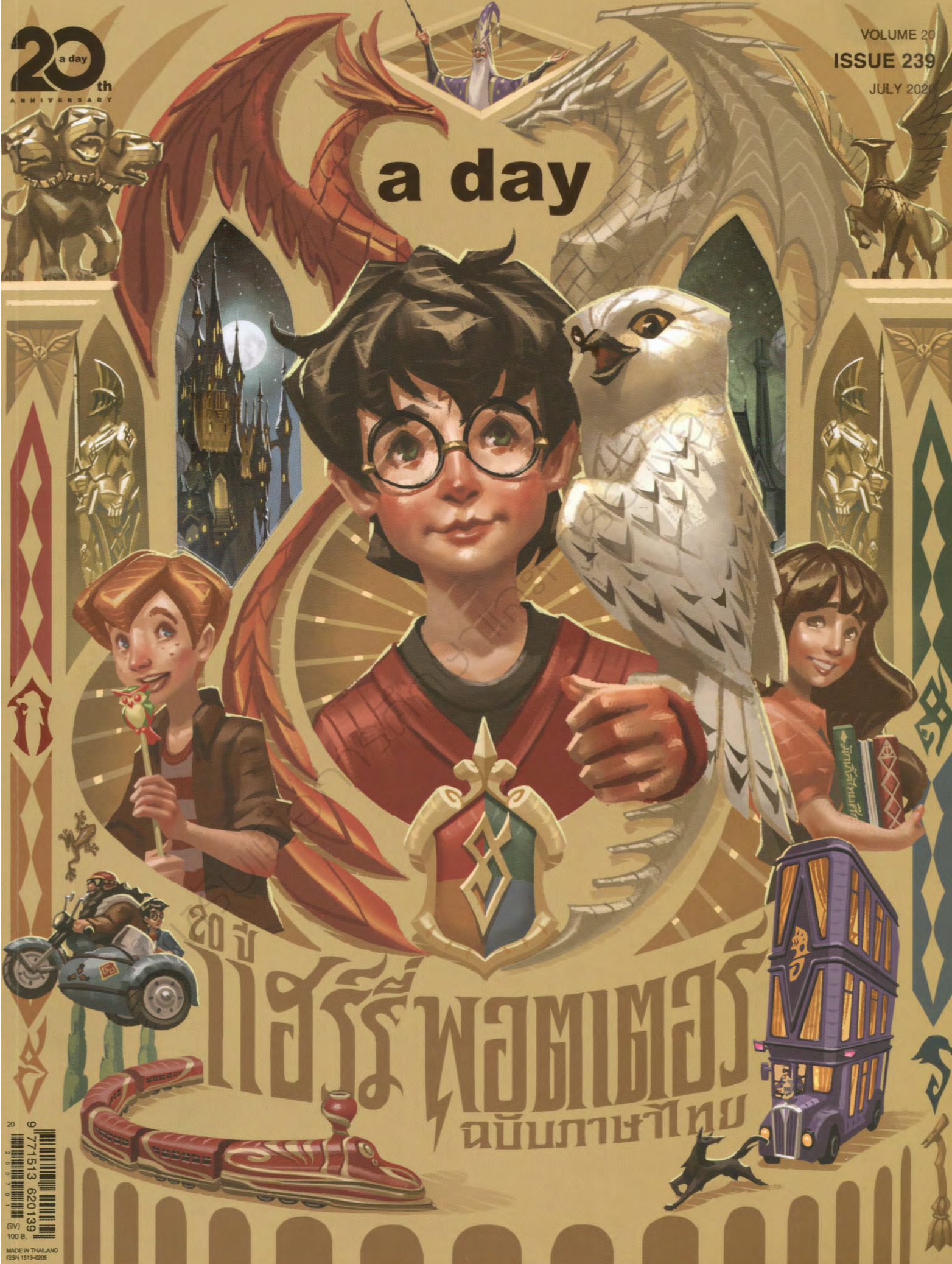

20th
ANNIVERSARY

VOLUME 20
ISSUE 239
JULY 2020

a day

20 ปี

โรงเรียนโพธิ์โพธิ์
ฉบับภาษาไทย

9 771513 620139
MADE IN THAILAND
ISSN 1519-6205

a team

PUBLISHER

สุรพงษ์ เจริญชาญชัย
ที่ปรึกษา / บรรณาธิการผู้พิมพ์โฆษณา
นิกา เผ่าศรีเจริญ
Editorial Director

FOUNDER

วงศ์กนก ชัยณรงค์สิงห์
นิติพินันต์ สุขสวย
ผู้ก่อตั้ง

CONTACT

บริษัท เดย์ โพเอตส์ จำกัด
33 ซอยศูนย์วิจัย 4 แขวงบางกะปิ
เขตห้วยขวาง กรุงเทพฯ 10310
☎ 0 2716 6900-4 ต่อ 501

day poets co., ltd.
33 soi soonvijai 4, bangkapi,
huay kwang, bangkok 10310 thailand
☎ 0 2716 6900-4 ext.501

aday@adaymagazine.com

adaymagazine

adaymagazine

adaymagazine

adaymagazine.com

adaymagazine
read a day on LINE

COLOR SEPARATING

บริษัท คลาสสิกสแกน จำกัด
classicscan.co.th

PRINTING

บริษัท คอมฟอร์ม จำกัด
comform.co.th

DISTRIBUTOR

บริษัท เพ็ญบุญ จัดจำหน่าย จำกัด
☎ 0 2278 0709-12 ☎ 0 2279 1699

EDITORIAL

กันตกนิษฐ์ มีตรกติกดิ์
ผู้ช่วยบรรณาธิการบริหาร

วิชรพงศ์ แหล่งหล้า
บรรณาธิการศิลปกรรม

ชนพัฒน์ เศรษฐโสรัถ
ช่างภาพ

ดวงสุดา กิดดิวิฒนานนท์
ช่างภาพ

อภิวัฒน์ ทองแก้ว
วิดีโอครีเอเตอร์

ชาคริต นิลศาสตร์
วิดีโอครีเอเตอร์

กศพล เพิ่มพูล
ผู้ดูแลสื่อออนไลน์

วิรสสุดา พลอยเพ็ชร
ครีเอทีฟคอนเทนต์ครีเอเตอร์

สรรพชญ์ วัฒนสิงห์
ช่างภาพ

สุกักรินทร์ ศรประดิษฐ์
พิสูจน์อักษร

PRODUCTION

พิรวิทย์ อนันตวงค์
ที่ปรึกษา

สุกัญญา ทศวงศ์ชาย
ผู้จัดการฝ่ายผลิต

ADVERTISING

มนัสนันท์ รุ่งรัตนสิริกุล
ผู้จัดการฝ่ายโฆษณา

กรรณภพ สุขอินทร์
ฝ่ายโฆษณาอาวุโส

ธนากรรณ์ ศรีจุฬางกูร
พงศ์ธิดา อังศุวิฒนากุล
ณัฐฉิวัน ประมุขปฐมศักดิ์
ผู้ช่วยผู้จัดการฝ่ายโฆษณา

CREATIVE MARKETING

ศิวะภาค เจียรณมาลี
Creative Director

สาวตรี เหล่ารอด
PR Manager

บัณฑิตวรรณ จอมคำสิงห์
Creative Group Head

พีสิค ศรีปราสาททอง
IT Administrator

GODAYPOETS.COM ONLINE STORE

บพดล เลิศเอกสิริ
Creative Marketing

a team
junior 16

จิรเดช โอภาสพันธ์วงศ์
บรรณาธิการบริหาร

ชฎกน กบอบกิตติ
บรรณาธิการสังคม

เอื้อบุญ จงสมชัย
บรรณาธิการดิจิทัลคอนเทนต์

กรกช เจียมสง่า
ฉัตรชนก ชัยวงศ์
ณัฐธยาน์ กาญจนภวมาท
ณัฐพล กองประคู่
ลลนา ปลั่งสมบัติ
สุภาณดา เกื้อนุ้ย
สุชานาดา กิตติสุนทร
กองบรรณาธิการ

น้ำปาย ไชยกุลธิ์
บรรณาธิการศิลปวัฒนธรรม

เดือนเพ็ญ จุ้ยประชา
กองบรรณาธิการ

เบญจวรรณ มังกรอิศวกุล
บรรณาธิการไลฟ์สไตล์

สุภาธาร นกวิเชียร
รัตดา ศรีสง
วิชวลดีไซเบอร์

ปวีณ์กานต์ อินสว่าง
กองบรรณาธิการ

พัฒนา คำชาย
กองบรรณาธิการ

บวภัทร์ นาเวจาเจริญ
วิดีโอครีเอเตอร์

ณัฐวัฒน์ ตั้งธนกิจโรจน์
ปัทมกิต อังฉ้วน
ช่างภาพ

สุดารัตน์ พรหมสีใหม่
กองบรรณาธิการ

เพ็ญนภา ชาติเผือก
เลขากองบรรณาธิการ

พนิดา บีเดช
ผู้ช่วยบรรณาธิการศิลปกรรม

มิชานา ไตรทิพย์พานิชย์
วิดีโอครีเอเตอร์

ปิติชา คงฤทธิ
นักออกแบบภาพประกอบ

จิรเมธ คุโพริน
พิสูจน์อักษร

บุญศิรินาฎ รุจากริพย์
ศิลปกรรม

ณัชชาธิ์ สุวรรณศิริกุล
พรพิชชา ศิลานันท์
พิสูจน์อักษร

ADMINISTRATOR

สิริวรรณ ทะสินธุ์รัมย์
ผู้จัดการฝ่ายโฆษณาออนไลน์

อัจฉิมา กาญจนสมกริพย์
เลขาธุรการฝ่ายโฆษณา

ศินสนีย์ สีเขียว
ฝ่ายธุรการ

ณัชชา วิษระชยะกู
ณัฐธรมณ ประสิทธิโชค
ผู้ช่วยผู้จัดการฝ่ายโฆษณาออนไลน์

แฮร์รี่ พอตเตอร์

กับนักวาดปกคนไทยคนแรก

a team เห็นตรงกันตั้งแต่ก่อนเริ่มทำเล่มว่า ทำ a day เล่ม 20 ปี แฮร์รี่ พอตเตอร์ ฉบับภาษาไทยทั้งที ต้องได้ Arch Apolar นักวาดปก แฮร์รี่ พอตเตอร์ คนไทยคนแรก มาวาดปกให้เท่านั้น

เนื่องจาก a day ฉบับนี้เล่าเรื่องการเดินทางของ แฮร์รี่ พอตเตอร์ ฉบับภาษาไทย เราจึงคิดว่าภาพปกควรมีองค์ประกอบจาก แฮร์รี่ พอตเตอร์ และองค์ประกอบไทยๆ ผสมกัน

ไอเดียแรกคืออยากได้ปกสองชั้นที่มีภาพกลุ่มคนที่ช่วยผลักดัน แฮร์รี่ พอตเตอร์ ฉบับภาษาไทย ให้ได้ตีพิมพ์อยู่ท่ามกลางตัวละครที่เป็นภาพจำในเรื่อง เราคิดถึงภาพ แฮร์รี่ที่ไม่กวาดทางมะพร้าว รอนซื้อห่วยและดื่มน้ำยานาโชค เฮอร์ไมโอนี่เรียนวิชา มักเกิ้ลไทยศึกษา มีลมาลี บำรุงสุข นักแปลกำลังนั่งรถตุ๊กๆ ลอยได้กับสวูตี จงสถิตย์วัฒนา และคิม จงสถิตย์วัฒนา ผู้บริหารนานมีบุ๊คส์ นอกจากนี้เรายังอยากบันทึกเหตุการณ์สำคัญของวรรณกรรมเรื่องนี้ที่เกิดขึ้นในไทยอย่างการเปิดตัวตอนเที่ยงคืน แต่ด้วยข้อจำกัดเรื่องลิขสิทธิ์จากบริษัทตัวแทน สุดท้ายจึงต้องปรับเหลือเพียงบางองค์ประกอบเท่านั้น (ทุกสิ่งที่ถูกตัดออก เรารวบรวมไว้ให้คุณดูในหน้านี้นี้แล้ว)

Arch Apolar เลือกใช้สีทองในปกหน้า เพื่อสื่อถึงการเฉลิมฉลอง มีกรอบและวงกบหน้าต่างสไตล์กอธิคที่ใช้เทคนิคการเจาะกระดาษให้สามารถมองเห็นเข้าไปได้ถึงปกชั้นใน อย่างที่บอกว่าเนื้อหาเล่าเรื่องการเดินทางของ แฮร์รี่ พอตเตอร์ ฉบับภาษาไทย Arch Apolar จึงเลือกใส่ยานพาหนะต่างๆ ที่ปรากฏในวรรณกรรมชุดนี้ ทั้งรถด่วนฮอกวอตส์ เรือ มอเตอร์ไซค์บินได้ของแฮกริด และรถเมล์อัควิน

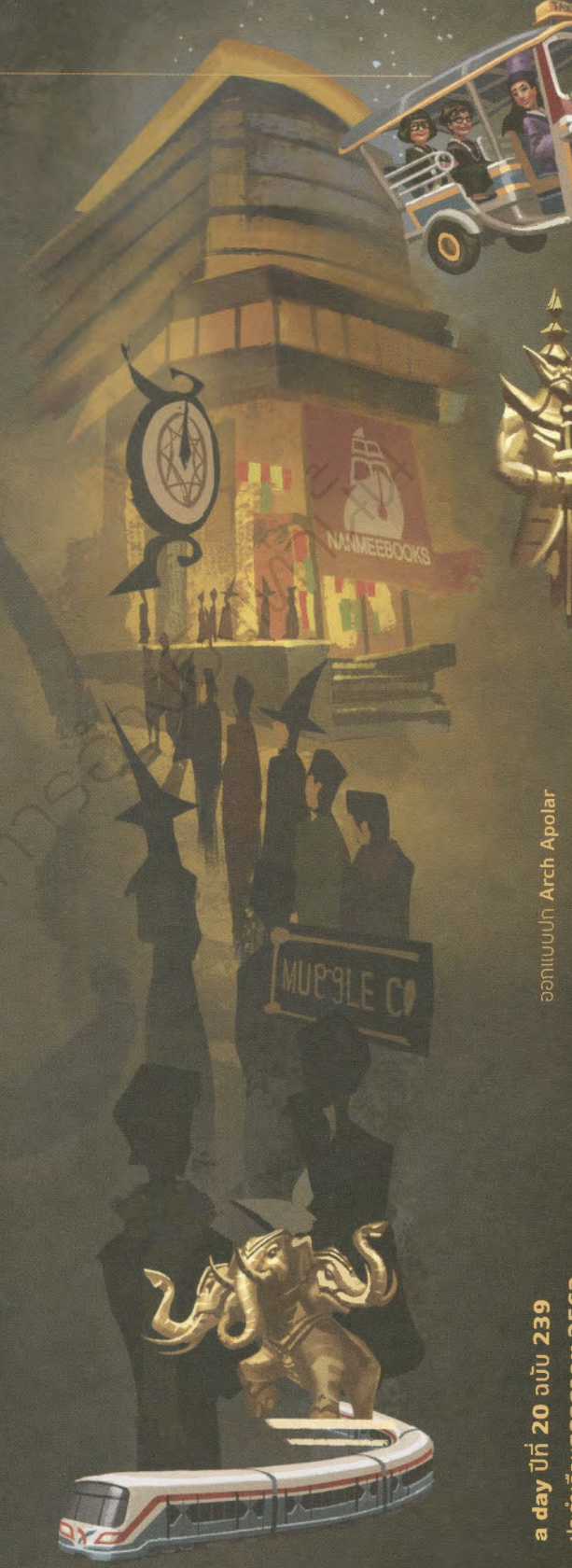
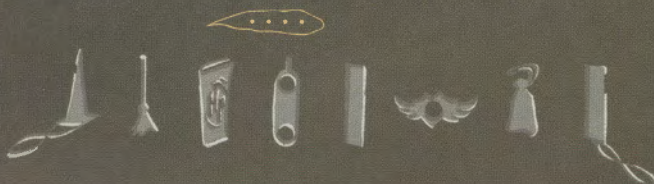
เมื่อพลิกไปด้านหลังจะเจอปกโทนสีเทาของบ้านสลีธีรินที่แตกต่างจากปกหน้าอย่างชัดเจน สังเกตดีๆ จะเห็นโวลเดอมอร์ตอนเด็กหรือที่หลายคนรู้จักกันในชื่อ ทอม ริดเดิล อยู่ตำแหน่งเดียวกับแฮร์รี่บนปกหน้าเพื่อสื่อว่าทั้งสองเคยอยู่ในช่วงวัยรุ่นที่สามารถเลือกทางเดินชีวิตได้เหมือนกัน แต่จะเติบโตขึ้นไปนั้นขึ้นอยู่กับสิ่งที่เลือก อย่างไรก็ตามปกนี้ก็ไม่ได้แสดงแต่ด้านมืดของบ้านสลีธีรินอย่างเดียว เพราะยังมีตัวละครอย่างสเนปและเครโก มัลฟอย ที่มีความดีอยู่ในจิตใจ เพื่อสื่อว่าบ้านนี้ไม่ได้สร้างแต่คนที่ฝึกไสยศาสตร์มืดเพียงเท่านั้น

ในกรอบหน้าต่างข้างๆ แฮร์รี่และทอม ริดเดิล คือฮอกวอตส์กับคฤหาสน์มัลฟอย สื่อถึงสถานที่สำคัญใน *ศิลาอาถรรพ์* และ *เครื่องรางยมทูต* ซึ่งเป็นภาคแรกและภาคสุดท้าย นอกจากนี้ยังมี easter egg อีกมากมายที่เราเชื่อว่าแฟนๆ จะสนุกสานกับการตามหาแน่ๆ

ไหนใครเห็น easter egg อะไรซ่อนอยู่อีกบ้าง มาแชร์กันนะ

หมายเหตุ : แม้ปกนี้จะวาดโดย Arch Apolar ผู้ออกแบบปกหนังสือชุด แฮร์รี่ พอตเตอร์ แต่ลิขสิทธิ์เล่มนี้ไปใช้สับคำของ Wizarding World

Although these covers were illustrated by Arch Apolar, who also illustrated the new editions of the Harry Potter series, this magazine is not an official Wizarding World product.

ออกแบบปก Arch Apolar

a day error

a day ฉบับที่แล้วมีข้อผิดพลาด เราจึงใช้พื้นที่นี้เพื่อแก้ไขเนื้อหาที่ไม่ถูกต้อง ดังนี้

หน้า 179 จากชื่อเพจ 'สวนผักคนเมือง' : ปลุกเมืองปลุกชีวิต' ที่ศิริกุล ชื่อต่อชาติ เป็นเจ้าของ ข้อมูลที่ถูกต้องคือเพจ 'ป่าป้อมปลุกผัก'

ทางกองบรรณาธิการขอภัยในความผิดพลาดมา ณ ที่นี้

ปณณพัฒน์ ตรีตรุยานนท์

สุดยอดแฟนพันธุ์แท้ แฮร์รี่ พอตเตอร์ ปี 2557 ที่จำไม่เก่ง
เลยสร้างเว็บ Muggle-V ขึ้นมาเพื่อเก็บทุกอย่างเกี่ยวกับ แฮร์รี่
พอตเตอร์ไว้ก่อนที่ตัวเองจะลืม

MAIN COURSE

(P.12-177)

ครบรอบ 20 ปี

แฮร์รี่ พอตเตอร์

ฉบับภาษาไทย

เดือนนี้ แฮร์รี่ พอตเตอร์ ฉบับภาษาไทยเฉลิมฉลองวาระครบรอบ 20 ปี เมินคอร์สฉบับนี้จึงอยากพยายาอำนวยความสะดวกการเดินทางของวรรณกรรมเยาวชนเรื่องนี้ตั้งแต่จุดแรกเริ่มสำรวจการสร้างโลกในจินตนาการของเจ.เค. โรว์ลิง ขั้นตอนการเนรมิต แฮร์รี่ พอตเตอร์ ฉบับภาษาไทยตั้งแต่พิมพ์ครั้งแรกจนถึงพิมพ์ครั้งล่าสุด รวมทั้งอิทธิพลที่ส่งผลกระทบต่อผู้อ่านในหลากหลายแวดวง สิ่งเหล่านี้ล้วนตอกย้ำว่า แฮร์รี่ พอตเตอร์ พรา่เลือกเส้นแบ่งระหว่างโลกจริงกับจินตนาการและเป็นหนึ่งในปรากฏการณ์ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดที่เคยเกิดขึ้นกับวงการวรรณกรรมไทย

INTERVIEW

(P.178-187)

สุมาลี บำรุงสุข

บางคนรู้จัก 'สุมาลี' ในฐานะนักแปลผู้พา แอร์รี่ พอตเตอร์ มาแนะนำตัวกับนักอ่านชาวไทย บางคนจำเธอในฐานะผู้เขียน เรื่องของมาเหมียว และวรรณกรรมเยาวชนอีกหลายเรื่อง ไม่ว่าจะคุณจะได้คุ้นเคยกับบทบาทไหนมากกว่าก็คงเห็นได้ชัดเจนว่าชีวิตของสุมาลีคลุกคลีอยู่กับตัวบรรจงและหยดหมึกมาตลอด เจาถือโอกาสที่ แอร์รี่ พอตเตอร์ ฉบับภาษาไทยอายุครบ 20 ปี ชวนสุมาลีคุยเรื่องวรรณกรรมที่ขีดเขียนชีวิตและสิ่งทีเธอได้เรียนรู้จากวรรณกรรมเยาวชนแฟนตาซีที่ยิ่งใหญ่ที่สุดเรื่องหนึ่งของโลก

main course

เสิร์ฟ WAMเมอร์

กับ 20 ปี ฉบับภาษาไทย

เรื่อง กนต์กนิษฐ์ มิตรภักดี, ขฤณ ถนอมกิตติ, น้ำปาย ไชยฤทธิ์,
พัฒนา คำชาย และสุดารัตน์ พรหมสีใหม่
ภาพ ณัฐวัฒน์ ตั้งธนกิจโรจน์, ดวงสุดา กิตติวัฒนานนท์ และสรวรรณ วัฒนสิงห์

เด็กชายผู้รอดชีวิต

'นายและนางเดอร์สลิย์เจ้าของบ้านเลขที่สี่ ซอยพริเวต
 ซากุมิโจนิกที่จะบอกว่าพวกเขาเป็นคนปกติธรรมดาที่สุด' คือ
 ประโยคแรกของ แฮร์รี พอตเตอร์กับศิลาอาถรรพ์ ที่พานักอ่าน
 ชาวไทยเข้าสู่โลกเวทมนตร์เป็นครั้งแรกเมื่อเดือนกรกฎาคมปี 2543
 20 ปีผ่านไป ประโยคนี้กลายเป็นประโยคที่ใครต่อใครกลับไป
 อ่านมันซ้ำแล้วซ้ำเล่า

ไม่ว่าจะด้วยเหตุผลอะไร แต่เห็นได้ชัดว่า แฮร์รี พอตเตอร์
 กุมหัวใจของคนอ่านทุกช่วงวัย ทั้งเด็กที่เพิ่งเริ่มอ่านหนังสือไปจน
 ถึงผู้ใหญ่ที่ผ่านชีวิตมาอย่างโชกโชน หลายคนบอกว่าทุกครั้งที่ได้
 พลิกหน้ากระดาษกลับไปฮอกวอตส์พวกเขารู้สึกเหมือนได้กลับบ้าน
 เสมอ

แฮร์รี พอตเตอร์ เป็นมากกว่าวรรณกรรมแสนสนุกที่ให้
 แรงคิด แต่ยังมีอิทธิพลต่อคนอ่านอย่างมหาศาล วรรณกรรมเรื่องนี้
 พยายามเล่นแ่งระหว่างเรื่องจริงกับจินตนาการ ทำให้ใครที่อ่าน
 ต้องเคยหยิบไม้กายสิทธิ์ของตัวเองมาโบกนิตสะบัดหน่อยแล้ว
 หวังให้วัตถุลอยขึ้น หรือในตัวอย่างที่เป็นรูปธรรมกว่านั้น นักวิทยา-
 ศาสตร์หยิบยกชื่อของตัวละครบางตัวไปตั้งเป็นชื่อสัตว์สายพันธุ์
 ใหม่ที่เพิ่งค้นพบ

ไม่นับรวมแฟนคลับทั่วโลกที่ยังส่งต่อความคลั่งไคล้ใน
 วรรณกรรมชุดนี้จากรุ่นสู่รุ่น รวมทั้งกลุ่มแฟนคลับในไทยที่เพิ่งได้
 เจลิมฉลองครบรอบ 20 ปี แฮร์รี พอตเตอร์ ฉบับภาษาไทย
 ด้วยปกชุดใหม่ที่ออกแบบโดยนักวาดชาวไทยเป็นครั้งแรก

ถ้าว่ากันตามตรงนี่คือหนึ่งในวรรณกรรมที่ไม่เคยหายไปจาก
 แฉงหนังสือไทยตั้งแต่เริ่มวางแผง ความน่าสนใจคือเมื่อ 20 ปี
 ที่แล้วเราแทบไม่เห็นความเป็นไปได้ที่วรรณกรรมเยาวชนจะทำได้
 แบบนี้

หลายคนสงสัยว่าทำไม แฮร์รี พอตเตอร์ ทำได้
 หน้ากระดาษต่อไปนี่จึงอยากชวนคุณโดดขึ้นไม้กวาดคู่ใจ แล้ว
 ย้อนกลับไปดูการเดินทางของ แฮร์รี พอตเตอร์ ฉบับภาษาไทย
 ตั้งแต่ฉบับแรกจนถึงปัจจุบัน

อะไรคือความเชื่อที่ซ่อนอยู่ในตัวบรรจงและหยดหมึกบนหน้า
 กระดาษ แฮร์รี พอตเตอร์ เนรมิตปรากฏการณ์ครั้งใหญ่ของ
 วงการหนังสือไทยได้ยังไง

ถ้าให้ตอบได้เพียงคำเดียวล่ะ

คำคำนั้นคงเป็น 'เวทมนตร์'

ค. ศ. 2008 มหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ด
วันปัจฉิมนิเทศเป็นวันที่ท้องฟ้าสดใส บรรยากาศในมหาวิทยาลัยเต็มไปด้วยมวลของความยินดี Joanne Kathleen Rowling นั่งอยู่บนเวที รู้สึกเป็นเกียรติและกระอักกระอ่วนในเวลาเดียวกัน เป็นความกระอักกระอ่วนที่เธอรู้สึกมาตั้งแต่ตอบตกลงเป็นผู้กล่าวสุนทรพจน์ในพิธีจบการศึกษา เพราะเธอกำลังต้องกล่าวสุนทรพจน์ที่เป็นประโยชน์และน่าจดจำกับกลุ่มบัณฑิตของหนึ่งในมหาวิทยาลัยที่ดีที่สุดของโลก ความรู้สึกนี้ทำให้เธอหวาดหวั่นไม่ใช่แค่เพราะพวกเขาเป็นใคร แต่เพราะเธอเป็นใครด้วยเหมือนกัน

นักเขียนเจ้าของผลงานหนังสือชุดที่ขายดีที่สุดในโลก แม่ของลูกสามคน โพรติวเซอร์มือทอง หรือเจ้าขององค์กรไม่แสวงหากำไร Lumos ที่ช่วยเหลือเด็กด้อยโอกาสทั่วโลก หลายคนอาจคาดหวังให้เธอออกเล่าสิ่งที่ได้เรียนรู้จากสถานะเหล่านั้น แต่ตลอดหลายวันก่อนหน้าเธอครุ่นคิดอย่างหนักว่าจริงๆ แล้วเธออยากพูดอะไรกับพวกเขากันแน่

เบื้องหน้าของโจแอนน์คือเหล่าบัณฑิต ผู้ปกครอง และผู้ร่วมแสดงความยินดีนับพัน เมื่อผู้ดำเนินรายการกล่าวแนะนำชื่อเธอ

ผู้คนเบื้องล่างพากันยืนขึ้นปรบมือต้อนรับ โจแอนน์ก้าวไปประจำโพเดียม ส่งจูบและโบกมือทักทายผู้ฟังอย่างชัดเจน

"ท่านอธิการบดีเฟาสต์ สมาชิกสภาฮาร์วาร์ด สภาตรวจสอบคณาจารย์ ผู้ปกครองผู้เปี่ยมความภาคภูมิใจ และโดยเฉพาะอย่างยิ่งบัณฑิตทุกคน" เธอเกริ่น ก่อนจะกล่าวขอบคุณมหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ดที่ทำให้เกียรติพิเศษนี้ และเล่นมุกตลกเกี่ยวกับความกระอักกระอ่วนที่ทำให้หน้าหนักลดจนคนดูข้างล่างหัวเราะครืน

"สิ่งเดียวที่ฉันต้องทำคือพูดลมหายใจเข้าลึกๆ หรีตามองธงสีแดงทั้งหลาย แล้วหลอกตัวเองว่าฉันกำลังอยู่ในงานเลี้ยงรุ่นของกรีฟฟินดอร์ที่ใหญ่ที่สุดในโลก"

คนดูปรบมือเกรียวกราวชอบใจ โจแอนน์มองภาพเหล่านั้นด้วยความปิดทิว่ทั้น นับเป็นเรื่องเหลือเชื่อที่เธอสามารถข้ามผ่านทุกอย่างจนก้าวมายืนอยู่จุดนี้

ถ้าจะมีอะไรในชีวิตเธอที่เป็นประโยชน์ต่อพวกเขา เธออยากพูดถึงความสำคัญของความล้มเหลว

ความล้มเหลวที่พาเธอไปสู่จุดสูงสุดของชีวิต

โจแอนน์ โรว์ลิง เป็นเด็กช่างจินตนาการมาแต่ไหนแต่ไร ต้องขอบคุณนายและนางโรว์ลิงที่หลงรักหนังสือ แม้ทั้งคู่จะประกอบอาชีพที่ไม่เกี่ยวข้องกับหนังสือเลยก็ตาม ปีเตอร์ พ่อของเธอเป็นวิศวกรในโรงงานผลิตชิ้นส่วนเครื่องบิน ส่วนแอนน์ แม่ของเธอทำงานเป็นช่างเทคนิคในแล็บวิทยาศาสตร์ หลังทั้งคู่เจอกันที่สถานีรถไฟคิงส์ครอสส์ใน ค.ศ. 1964 และตกหลุมรักกันตั้งแต่แรกเห็น ปีเตอร์กับแอนน์แต่งงานกันและตัดสินใจลงหลักปักฐานในชิปปิงฮอดบิวรี เมืองเล็กๆ ทางตะวันตกเฉียงใต้ของอังกฤษ

หนึ่งปีหลังจากพวกเขาพบกัน โจแอนน์ แคทลีน โรว์ลิง หรือโจลูกสาวคนแรกของพวกเขาก็ลืมตาดูโลกในวันที่ 31 กรกฎาคม 1965 นิสัยตอนเด็กของโจเป็นดังคำทำนายอาชีพในอนาคต เธอเป็นเด็กช่างฝัน ชอบสัมผัสสิ่งต่างๆ รอบตัวด้วยความสนใจใคร่รู้ ชอบเล่นเกมที่ใช้จินตนาการ และเมื่อพ่อแม่ของเธอเริ่มอ่านหนังสือจำพวกเทพนิยายแฟนตาซีให้ฟัง โจก็กลายเป็นหนอนหนังสือตัวยง แต่ความต้องการที่แรงกล้ามากกว่าการอ่านคือการเล่าเรื่อง ตั้งแต่จำความได้เธอฝึกฝนการวางพล็อตอย่างเป็นขั้นตอน ชอบจินตนาการถึงตัวละครที่ยิ่งใหญ่และมีความสุขกับการเล่าเรื่อง โดยไม่มีใครบังคับ

ตอนอายุ 5 ขวบ เธออยากเลี้ยงกระต่ายมากจึงแต่งเรื่องเกี่ยวกับกระต่ายแล้วตั้งชื่อว่า 'กระต่าย' คนแรกที่ได้ฟังเรื่องเล่าของโจคือ Dianne Rowling หรือได น้องสาวที่คลานตามกันมาในเวลาแค่ปีกว่าๆ ผู้เป็นแรงบันดาลใจสำคัญของโจ

ได้รับบทเป็นตัวละครเอกในเรื่องที่โจแต่ง เป็นเด็กหญิงที่ตกลงไปในโพรงกระต่ายแล้วเจอกับครอบครัวกระต่ายที่มาบือนสเตอร์วเบอร์รี่ให้กิน ระหว่างที่สาวเล่าเธอก็แสดงตามไปด้วยอย่างสนุกสนาน

"เล่าอีกสิคะ" เมื่อโจเล่าเรื่องจบโจจะขอให้เธอเล่าเรื่องใหม่ โดยไม่มีเบื่อ และโจก็เอาใจน่องด้วยการพลิกแพลงให้แต่ละครั้งไม่เหมือนกัน อัจฉริยภาพในการสร้างโลกจินตนาการของเธอเริ่มฉายแสง มากกว่านั้นโจเริ่มบันทึกเรื่องเล่าที่ลงบนหน้ากระดาษจากการผลักดันของน้องสาว

'กระต่าย' จึงเป็นหนังสือเล่มแรกที่โจเขียนจบตอนอายุ 6 ขวบ เธอเขียนเรื่องสั้นและนิยายอย่างต่อเนื่อง และคนที่รู้เรื่องงานเขียนมักจะเป็นน้องสาวหรือเพื่อนแถวบ้านที่สนิทสนม ตอนเด็กเธอย้ายบ้านหลายครั้ง แต่ก็ไม่ใช่ปัญหาต่อการทำความรู้จักเพื่อนใหม่

ครั้งหนึ่งครอบครัวต้องย้ายบ้านไปที่วินเทอร์บอร์น หมู่บ้านใหญ่วิวยสวยในเมืองบริสตอล ไม่ไกลจากบ้านหลังแรก ที่นั่นเธอได้รู้จักเพื่อนใหม่อย่าง Ian Potter และ Vikki Potter เด็กวัยไล่เลี่ยกันซึ่งอยู่ใกล้บ้าน เด็กๆ บ้านโรว์ลิงกับบ้านพอตเตอร์ชอบมาเล่นแต่งตัวด้วยกัน และหลายครั้งโจจะเสนอไอเดียใหม่ๆ ที่เล่นเมื่อไหร่ก็สนุกเสมอ

"มาแต่งตัวเป็นพอมดแม่มดกันไหม"
แม้ยังเด็กและมีเวลาเล่นด้วยกันไม่มากเท่าไร แต่โจก็ยังจดจำทั้งสองคนได้ โดยเฉพาะนามสกุลพอตเตอร์ที่ติดอยู่ในใจเธอดังเดานั้น

เมื่ออายุ 9 ขวบ เธอย้ายบ้านอีกครั้งไปยังทุตส์ฮิลล์ เมืองแห่งทุ่งหญ้าและป่าเขา เพราะพ่อได้งานใหม่ที่รายได้ดีกว่าเดิม บ้านหลังใหม่มี 'ห้องใต้บันได' ซึ่งในอนาคตกลายเป็นวัตถุศิลปะสำคัญของวรรณกรรมที่โจเขียน เช่นเดียวกับ 'ประตูลับ' ภายในบ้านและบรรยากาศของแมกไม้ 'ป่าดิน' ที่อยู่ใกล้เคียง

โจเรียนชั้นประถมในโรงเรียนใกล้บ้าน เธอได้พบครูผู้ชื่นชมงานเขียนที่เธอทำเป็นการบ้านและสนับสนุนให้โจอ่านให้เพื่อนร่วมชั้นฟัง ความภาคภูมิใจครั้งนั้นยังคงติดตัวเธอมาเสมอ

ตอนเรียนมัธยมปลายเธอเป็นเด็กเนิร์ดอย่างสมบูรณ์แบบ ใส่แว่นหนาเตอะ ติดหนังสือดูเจียบๆ และไม่เก่งกีฬา เธออยู่ในกลุ่มเด็กฉลาด แต่ไม่ได้ป๊อปูลาร์ กว่า จะมาเป็นคนที่มั่นใจในตัวเองได้ก็เข้าปีสุดท้ายของการเรียนที่เธอได้รับเลือกให้เป็นประธานนักเรียนหญิง (Head Girl)

ช่วงวัยรุ่นของโจมีทั้งช่วงที่สนุกสนานและไม่น่าอภิรมย์ แต่สิ่งหนึ่งที่ยังคงเหมือนเดิมและเป็นสิ่งที่เธอยังทำมาอย่างต่อเนื่องคือการเขียนหนังสืออย่างลับๆ

หลังเรียนจบชั้นมัธยม โจของเธออยากมุ่งไปทำอาชีพนักเขียนอย่างจริงจัง แต่โจไม่รู้จะเริ่มตันยังไง พ่อแม่ของเธอเห็นว่าโจเก่งด้านภาษามาตั้งแต่มัธยมปลายและบอกให้เธอเรียนต่อด้านดังกล่าว ซึ่งต่อ ยอดสู่อาชีพอื่นๆ ได้มากกว่า โจจึงสมัครเข้าเรียนต่อที่มหาวิทยาลัยเอ็กซ์เทอร์ทตามคำแนะนำของพ่อแม่

โจเลือกเรียนสาขาภาษาฝรั่งเศสและคลาสสิก (French and Classic) แม้จะศึกษาภาษาและงานเขียนในอดีตทุกวัน แต่นั่นก็ไม่ได้ทำให้โจมั่นใจในงานเขียนของตัวเองขึ้นมาได้เลย ใช่ เธอมีความสุขเมื่อจรดปากกาลงบนหน้ากระดาษ แต่น้อยครั้งนักที่เธอจะอยากเปิดเผยงานเขียนกับใคร ยกเว้นน้องสาวและเพื่อนสนิท โจกลัวการถูกตัดสิน ตอนเรียนมหาวิทยาลัยเธอมีความคิดอยากส่งงานเขียนไปลงนิตยสารหลายครั้ง แต่ความกลัวก็ฉุดรั้งเธอไว้

โจเรียนจบปริญญาตรีด้วยเกียรตินิยม เธอเริ่มสมัครงานในลอนดอนซึ่งเป็นงานธุรการและเลขานุการเสียส่วนใหญ่ แม้ลึกๆ ในใจจะอยากเขียนอะไรเจ๋งๆ เพื่อตีพิมพ์แล้วสร้างรายได้จากมันก็ตาม

โจไม่กล้าเสี่ยง เธอต้องละทิ้งงานเขียนและงานที่ตัวเองไม่ชอบอยู่ 6 ปีเต็ม มีตั้งแต่งานเลขานุการ ไปจนถึงการทำวิจัยเกี่ยวกับสถานการณ์ด้านสิทธิและสถานะบุคคลในทวีปแอฟริกาขององค์กรแอมเนสตี้

อินเตอร์เนชั่นแนล ซึ่งทำให้เธอได้เห็นเรื่องราวความไม่เป็นธรรมต่างๆ ที่เกิดขึ้นกับหลายคนในแอฟริกา แม้งานนี้จะให้ประสบการณ์ล้ำค่าและแรงบันดาลใจมหาศาล ทำให้เธอสามารถจินตนาการถึง

ความทุกข์ยากของผู้คนจนอยากทำประโยชน์ให้พวกเขา ทว่า โจก็รู้สึกว่ามันไม่ใช่อยู่ที่

สุดท้ายเธอก็ลาออกจากงานและคิดอยากเปลี่ยนไปทำงานที่หอการค้าในเมืองแมนเชสเตอร์ ประจวบเหมาะกับแฟนเก่าที่เคยคบตอนเรียนมหาวิทยาลัยอยู่ที่นั่นติดต่อมาเพื่อสานสัมพันธ์อีกครั้ง โจจึงตามเขาไปยังแมนเชสเตอร์เพื่อเริ่มต้นใหม่

เธอไม่รู้เลยว่า การตัดสินใจครั้งนั้นจะเปลี่ยนชีวิตไปตลอดกาล

U าวที่อาจเป็นเพราะบรรยากาศรอบข้างที่เปลี่ยนไปหรือเป็นเพราะโชคชะตาที่กำหนดไว้ เมื่อย้ายไปทำงานที่แมนเชสเตอร์ โจกลับมาเขียนงานอีกครั้ง ช่วงพักเที่ยงที่ว่างเว้นจากการทำงานประจำเธอมักหามุมสงบในคาเฟ่หรือผับเพื่อทำงานอดิเรกที่รัก

โจอยู่กับแฟนที่แมนเชสเตอร์ในวันทำงานและกลับบ้านในลอนดอนเมื่อถึงวันหยุด เธอเดินทางระหว่างสองเมืองด้วยการนั่งรถไฟ ใช้เวลาบนรถไฟกับกิจกรรมที่เธอหลงใหลอย่างการอ่านหนังสือ เขียนงาน หรือนั่งมองวิวนอกหน้าต่างเพลินๆ

ในวันอากาศดีวันหนึ่งของ ค.ศ. 1990 โจผู้ทำงานมาทั้งสัปดาห์ขึ้นรถไฟไปลอนดอนเหมือนเคย เธอนั่งมองวิวเฉยๆ เพราะเหนื่อยเกินกว่าจะอ่านหรือเขียน

ทันใดนั้นรถไฟก็หยุดชะงัก เจ้าหน้าที่แจ้งว่าระบบรถไฟขัดข้องและต้องใช้เวลาราว 4 ชั่วโมงกว่าจะกลับมาเดินทางได้อีกครั้ง

โจไม่สนใจเพราะวันนี้เธอไม่ต้องรีบไปไหนอยู่แล้ว ระหว่างรอเธอทอดสายตาดูออกไปนอกหน้าต่าง เห็นกลุ่มวัวในทุ่งหญ้าสีเขียวจึกกับท้องฟ้าสีฟ้าสดใส

แล้วจู่ๆ ความคิดหนึ่งก็แล่นปราดเข้ามาในหัว

เธอเห็นภาพอย่างชัดเจน เด็กชายตาสีเขียวผู้มีชื่อเสียงในหมู่นักเขียน แต่ไม่รู้ว่าตัวเองเป็นพอมดผู้โด่งดังจนกระทั่งได้รับจดหมายเชิญให้เข้าเรียนที่โรงเรียนคาถาพอมดแม่มดและเวทมนตร์ศาสตร์

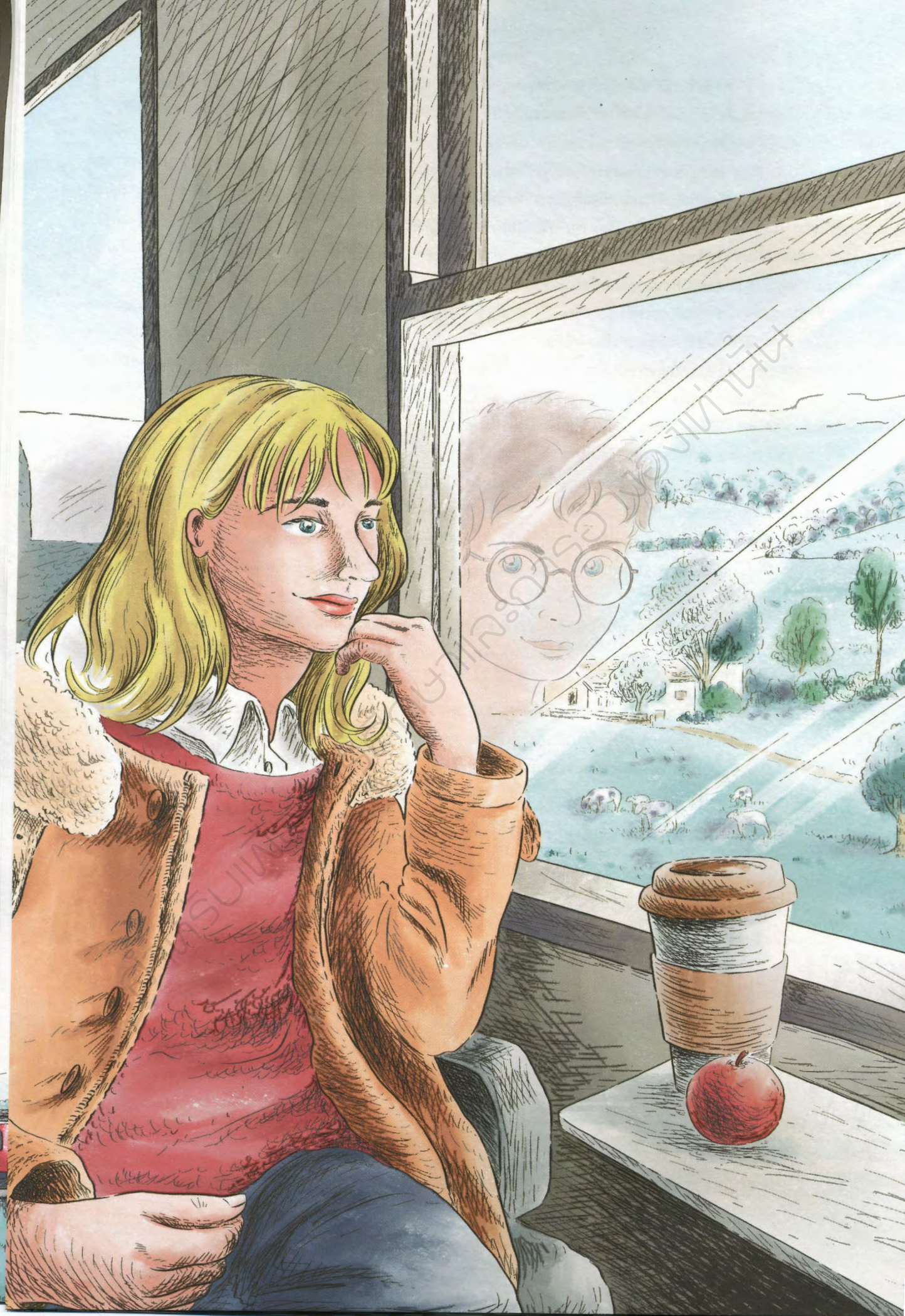
โจตัวสั้นด้วยความตื่นเต้น เป็นความตื่นเต้นที่เธอไม่เคยรู้สึกกับงานเขียนเรื่องไหนมาก่อนในชีวิต เธอพยายามมองหากระดาษกับปากกา แต่โชคร้ายที่ไม่ได้พกอะไรติดตัวมาเลย

4 ชั่วโมงที่ต้องรอรรถไฟเคลื่อนขบวน โจรู้ว่าเธอไม่สามารถปล่อยไอเดียที่ผุดขึ้นมาพร้อมกับเวทมนตร์นี้หลุดลอยไปได้ เธอจึงทบทวนมันซ้ำแล้วซ้ำเล่าและขยายโลกจินตนาการในหัวไปพร้อมกัน

เมื่อถึงสถานีปลายทางที่ลอนดอน เธอรีบตรงไปยังห้องเช่าเล็กๆ ในแฟลตแถวสถานีรถไฟแคลปแฮมจังก์ชั่นแล้วลงมือเขียนบทแรกทันที พลังนึกขอบคุณความล่าช้าของขบวนรถไฟที่ทำให้กำเนิดไอเดียของหนังสือที่โจไม่รู้เลยว่ามันจะเปลี่ยนชีวิตของเธอไปตลอดกาล

หนังสือเล่มนั้นชื่อว่า *แฮร์รี่ พอตเตอร์*

กว่าหนังสือเล่มหนึ่งจะสำเร็จไม่ใช่เรื่องง่าย ใจใช้เวลาราว 6 ปีในการเขียน แฮร์รี่ พอตเตอร์กับศิลาอาถรรพ์ 6 ปีในการวางโครงเรื่อง คิดรายละเอียด และเขียนใหม่ซ้ำแล้วซ้ำเล่า 6 ปีที่อาจเป็นความสูญเปล่า แต่เขาก็ไม่หยุดพยายามกับมัน

"เอาละ ตอนนี้นัดมีอะไรอยู่ในมือบ้าง" ใจถามตัวเอง "พอมดน้อยอายุ 11 ปี ตาสีเขียวใสแว่น และมีแผลเป็นรูปสายฟ้าบนหน้าผาก เขา คือตัวละครหลัก"

นักเขียนบางคนใช้วิธีการสร้างพล็อตจากคาแร็กเตอร์ ใจเองก็เช่นกัน เธอเชื่อว่าเมื่อมีคาแร็กเตอร์ที่ดีแล้วเรื่องราวต่างๆ จะหลั่งไหลมาเอง เพราะฉะนั้นเธอจึงคิดจากตัวละครแฮร์รี่ พอตเตอร์ เด็กชายที่มีนิสัยค่อนข้างสันโดษ เด็ดเดี่ยว บางครั้งก็มุกทะลุและทำบางสิ่งโดยไม่คิดหน้าคิดหลัง ในขณะที่เดียวกันก็เป็นตัวดำเนินเรื่องให้เห็นเหตุการณ์ทุกอย่าง มีพลังพิเศษที่คนอื่นไม่มี ซึ่งเป็นตัวละครที่ไม่ค่อยได้เห็นในวรรณกรรมเยาวชน

"แฮร์รี่ต้องการเพื่อน" ใจจึงสร้างตัวละครที่แตกต่างกับแฮร์รี่อย่างชัดเจนมาอยู่ข้างๆ เขา แล้วรอน วิสลิย ก็โผล่ขึ้นมาในความคิด รอนเป็นตัวแทนของเพื่อนที่ภักดี สนุกสนาน เป็นเด็กผู้ชายที่มีความเป็นมนุษย์ในตัวสูง รอนมีข้อบกพร่องเหมือนคนทั่วไป ไม่อายที่จะแสดงออกกว่ากลัว ถึงจะชอบถามแฮร์รี่บ่อยๆ ว่า 'เราจะทำแบบนี้จริงๆ เหรอ' แต่เขาก็อยู่ข้างแฮร์รี่เสมอ

ปัญหาหนึ่งเดียวของรอนคือความรู้สึกไม่มั่นใจในตัวเอง เขามาจากครอบครัวใหญ่ที่มีพี่ชายหลายคน แถมยังมีเพื่อนเป็นเด็กชายที่ดังที่สุดในโลกเวทมนตร์อีก เส้นเรื่องรองของเขาคือการจัดกรกับความรู้สึกไม่มั่นคงในใจนี้ให้ได้

ทว่ารอนคนเดียวยังไม่พอ ใจจึงออกแบบเพื่อนอีกคนคือ คาแร็กเตอร์แตกต่างจากแฮร์รี่และรอน นั่นคือเซอร์โมโอนี่ เกรนเจอร์ เด็กหญิงที่เป็นตัวแทนของความฉลาดปราดเปรื่อง ในขณะที่แฮร์รี่ได้ความสนุกในชีวิตจากรอน เขาก็ได้คำแนะนำและความช่วยเหลือจากเซอร์โมโอนี่ยามเผชิญหน้ากับสถานการณ์ลำบาก ทั้งนี้เซอร์โมโอนี่เองก็ต้องต่อสู้กับปัญหาของตัวเองเช่นกัน เธอเรียนรู้ที่จะผ่อนคลายมากขึ้นจากเพื่อนทั้งสอง และรู้ว่าในการ

จะเติบโตเป็นผู้ใหญ่ที่สมบูรณ์ยังมีสิ่งต่างๆ ในชีวิตจริงที่เธอต้องเรียนรู้ นอกเหนือตำราเรียนอีกมาก

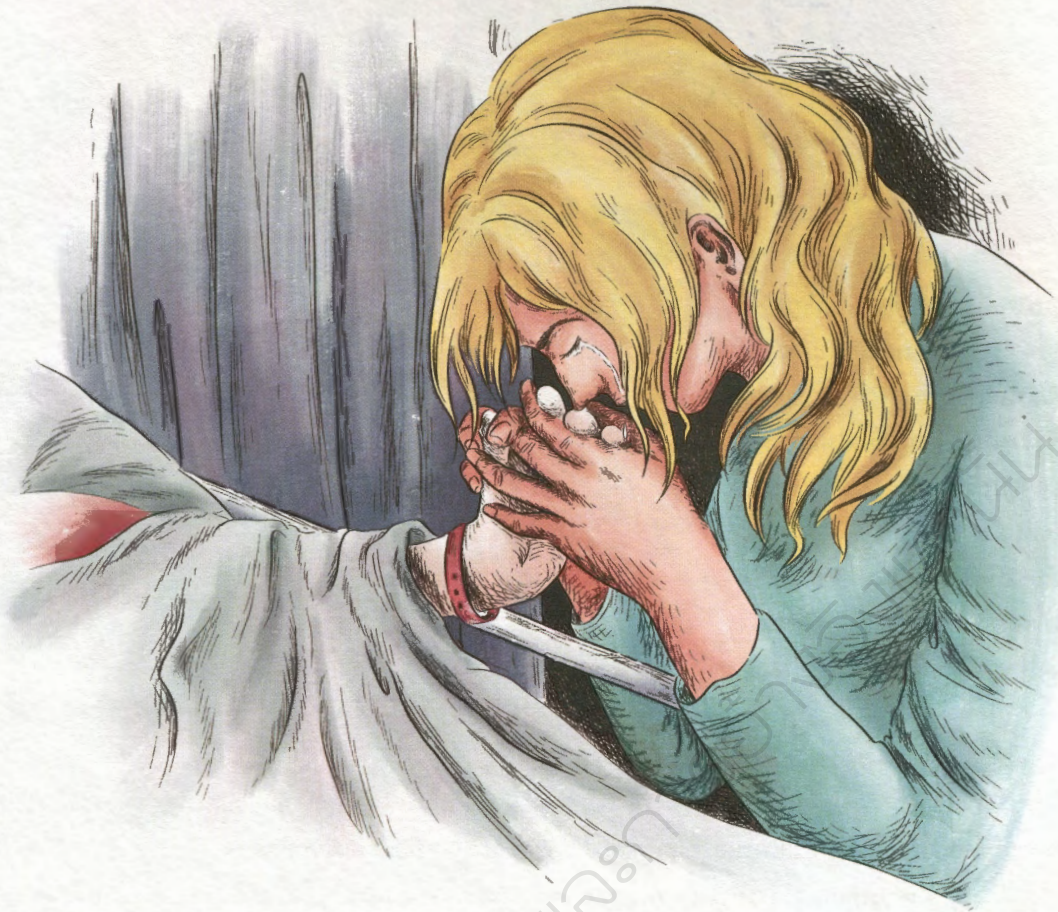
นอกจากตัวละคร ใจยังต้องคิด 'ข้อมูลหลังฉาก' จำนวนมหาศาลเพื่อให้เธอรู้จักโลกของพวกเขาได้ดีพอ เธอออกแบบโลกเวทมนตร์ ตัวละครสมทบ และเหตุการณ์ในแต่ละบทอย่างละเอียด ก่อนจะเริ่มเขียนอย่างที่เคยทำกับงานเขียนชิ้นก่อน

บทแรกของ แฮร์รี่ พอตเตอร์กับศิลาอาถรรพ์ เริ่มต้นที่บ้านเลขที่ 4 ซอยพรีเวต บ้านของครอบครัวเดอร์สลีย์ที่รับอุปการะแฮร์รี่ แต่ในดราฟต์แรกที่เขาเริ่มเขียน บทแรกจะพูดถึง Dark Hollow ซึ่งตั้งใจให้เป็นบ้านของพ่อแม่แฮร์รี่ก่อนจะเปลี่ยนชื่อเป็นก๊อดดริคส์ฮอลล์ในภายหลัง แต่สุดท้ายก็ไม่ได้ใช้เพราะใจไม่อยากให้คนอ่านเห็นว่าเกิดอะไรขึ้นกับแฮร์รี่ตั้งแต่เริ่มต้น อันที่จริงมีบทแรกอยู่หลายดราฟต์ที่ใจเขียนแล้วไม่ถูกใจเพราะมันให้รายละเอียดมากเกินไป

แม้การเขียนเรื่องนี้จะยากและท้าทาย แต่ใจก็มีความสุขทุกครั้งที่ได้จรดปากกาลงบนหน้ากระดาษ เธอรู้สึกว่านี่ไม่ใช่แค่การเขียนหนังสือเล่มหนึ่งเท่านั้น แต่มันคือโลกที่เธอสามารถหลบจากความน่าเบื่อของโลกแห่งความจริง ตัวละครในเรื่องเป็นเหมือนคนที่เธอรู้จักจริงๆ และใจมีความสุขทุกครั้งที่ได้เข้าไปอยู่กับพวกเขา

แต่เดือนธันวาคม ค.ศ. 1990 เกิดเหตุการณ์บางอย่างที่ทำให้ใจต้องหยุดชะงัก

เพราะแม่ผู้ป่วยเป็นโรคปลอกประสาทอักเสบเรื้อรัง (multiple sclerosis หรือ MS) ได้จากเธอไปตลอดกาล

ใจไม่ทันได้ดูใจแม่ และสิ่งที่เธอเสียใจมากที่สุดคือเธอไม่เคยบอกแม่ว่ากำลังเขียน *แฮร์รี พอตเตอร์*

การจากไปของแม่ทำให้เธอจมอยู่กับความเศร้าพักใหญ่ ใจลาออกจากงานที่เมืองแมนเชสเตอร์ แล้วย้ายไปเป็นครูที่เมืองโอปอร์โต ประเทศโปรตุเกส

แสงแดดอุ่นตลอดวันของโปรตุเกสช่วยให้เธอฟื้นตัวจากอาการซึมเศร้าได้เร็วขึ้น ใจใช้เวลาเขียน *แฮร์รี พอตเตอร์* ในตอนเช้าและสอนหนังสือในตอนเย็น งานเขียนช่วยบรรเทาความเศร้า เหมือนแสงเทียนส่องไสวในความมืดมิด ในขณะที่เดียวกัน การสูญเสียแม่ก็บั่นดาลใจเธอให้ออกแบบ *แฮร์รี พอตเตอร์* เป็นเด็กกำพร้าที่สูญเสียพ่อแม่ตั้งแต่ยังเล็ก

ช่วงนี้เองที่ใจตัดสินใจว่า แม่เธอจะนิยาม *แฮร์รี พอตเตอร์* ว่าเป็นหนังสือเด็ก แต่เธอไม่อยากจะเขียนมันตามธรรมเนียมหนังสือเด็กทั่วไป เธอใส่รายละเอียดที่สนุกสนาน มุกตลกที่เป็นสากล และเลือกใช้ชั้นเชิงการเขียนที่หากอ่านต่างช่วงวัยก็จะได้รับสารที่ต่างกัน

อีกปัจจัยสำคัญที่ทำให้งานเขียนก้าวหน้าคือการตกหลุมรัก เธอพบกับ Jorge Arantes ในบาร์แห่งหนึ่ง ทั้งคู่แชร์ความสนใจเรื่องนักเขียนที่ชอบ คบหาดูใจกันสักพัก ก่อนตัดสินใจแต่งงานในเดือนตุลาคม ค.ศ. 1992 และมีลูกด้วยกันหนึ่งคนชื่อเจสสิก้า

แต่เป็นธรรมดาของชีวิตที่อาจพลิกผันได้ตลอดเวลา อาการซึมเศร้ากลับมาหาใจอีกครั้งตอนตั้งท้องเจสสิก้า บวกกับจอร์จ ผู้เป็นสามีให้เวลากับงานมากกว่าครอบครัว หลังแต่งงานได้เพียงปีกกว่าๆ ทั้งคู่สยบยอมต่อปัญหา ความเครียด และความกดดัน แล้วตัดสินใจแยกทางกันในที่สุด

อยู่ดีๆ ใจก็กลายเป็นคุณแม่มือใหม่ที่ตกงาน อีกทั้งความเจ็บปวดจากปัญหาครอบครัวทำให้ใจไม่อยากจะอยู่โปรตุเกสอีกแล้ว เธอเริ่มคิดจะย้ายกลับลอนดอน และทันใดนั้นเสียงโทรศัพท์จากโดแอนน์ น้องสาวของเธอก็ดังขึ้น

"พ้อยู่ไหน"

ใจอยากจะร้องไห้ ชีวิตของเธอไม่สามารถตกต่ำไปกว่านี้อีกแล้ว

"มาอยู่ด้วยกัน มาอยู่ใกล้ๆ ฉัน เราจะได้ไปมาหาสู่กันได้" น้องสาวของเธอเสนอหลังจากที่ใจเล่าเรื่องทั้งหมดให้ฟัง ใจไม่รู้ว่าน้องสาวจะช่วยเหลือเธอได้มากน้อยแค่ไหน เธอจะกลายเป็นภรรยาหรือเปล่า แต่ที่ใจรู้แน่คืออย่างน้อยการอยู่ใกล้กันในครอบครัวทำให้เธอรู้สึกอุ่นใจ

"ตกลง" เธอตอบน้องสาว แล้วขึ้นรถไฟจากโปรตุเกสไปเมืองเอดินบระ ประเทศสกอตแลนด์ในวันนั้น พร้อมกับลูกสาวตัวน้อยและต้นฉบับ *แฮร์รี พอตเตอร์* กับคิลาอากรรพ 3 บทแรก

II มั้จะคิดว่าช่วงอยู่โปรตุเกสเป็นช่วงชีวิตที่ตกต่ำที่สุด แต่ยังมีช่วงที่ย่ำแย่กว่านั้นหลายเท่า

เมื่อมาอยู่เมืองเอดินบระ ใจรู้สึกที่ตัวเองตัดสินใจผิดอย่างร้ายแรง เธอกลายเป็นคนตกงานเต็มรูปแบบ ต้องเช่าห้องในแฟลตขนาดเล็กที่ไม่ได้ช่วยสร้างแรงบันดาลใจในการเขียนงานแม้แต่ชนิด ใจเลี้ยงตัวเองและลูกด้วยเงินสวัสดิการสังคม บางครั้งเธอต้องกู้เงินจากเพื่อนหรือน้องสาว และมีหลายมื่อที่เธอต้องอดข้าวเพื่อให้ลูกสาวได้กินอิ่ม

ในช่วงเวลาอันเลวร้าย ใจประสบอาการซึมเศร้าครั้งรุนแรงที่สุดซึ่งทำให้เธอมีความคิดอยากฆ่าตัวตาย แต่ลูกสาวเป็นคนสำคัญที่เหนี่ยวรั้งเธอไว้ ใจเข้ารับการรักษาจนหายดี อาการซึมเศร้านี้บันดาลใจให้เธอสร้างตัวละคร 'ผู้คุมวิญญาณ' สิ่งมีชีวิตที่ดูดกลืนความสุขในภายหลัง

ความสิ้นหวังทำให้เธอคิดถึงการสมัครเป็นครูอีกครั้ง แต่อีกใจหนึ่งก็อยากลงสนามของนักเขียนอย่างจริงจังสักตั้ง สุดท้ายใจเลือกอย่างหลัง พร้อมกำหนดเวลาให้ตัวเองเขียนหนังสือจบและได้ตีพิมพ์แค่ 1 ปี โดยมีเจสสิก้าเป็นแรงบันดาลใจสำคัญให้เธอตั้งตัวเองขึ้นจากความล้มเหลว

ทุกวันเธอจะออกจากห้องแต่เช้าและเข็นรถเข็นเด็กไปทั่วเมืองเพื่อกล่อมให้ลูกหลับ เสร็จแล้วเธอจะมองหาคาเฟ่สงบๆ สักแห่ง สั่งเอสเปรสโซหนึ่งช็อตและนำเปลา่ก่อนจะนั่งลงเขียนหนังสือ การกล่อมลูกนอนด้วยการเข็นรถไปทั่วเมืองทำให้ใจมีโอกาสได้สำรวจเอดินบระไปในตัว บางครั้งเธอก็ได้แรงบันดาลใจจากชื่อถนนและป้ายชื่อคนแก่คนแก่ประจำเมือง

ใจเขียน แฮร์รี พอตเตอร์กับศิลาอาถรรพ์ จบใน ค.ศ. 1995 เธอทบทวนต้นฉบับทั้งหมด รีไรต์และพิมพ์ด้วยเครื่องพิมพ์ดีดเก่าๆ จากนั้นเข้าห้องสมุดไปค้นหารายชื่อบริษัทตัวแทนขายต้นฉบับของเธอให้สำนักพิมพ์

ใจลิสต์मारวาลิชื่อและส่งให้ตัวแทน 2 รายชื่อแรกๆ ที่เธอคิดว่าดีที่สุด จากนั้นก็ปล่อยต้นฉบับไปตามยถากรรม หลังจากนั้นเธอสมัครเรียนคอร์สเรียนครุฑที่มหาวิทยาลัยเอดินบระหวังรอการติดต่อกลับอย่างใจจดใจจ่อ

แล้ววันหนึ่งจดหมายจาก Christopher Little Literary Agency บริษัทตัวแทนด้านวรรณกรรม ก็ถูกส่งมาที่ห้องเธอ เป็นเรื่องเหลือเชื่อจนใจต้องอ่านจดหมายฉบับนั้นถึง 8 ครั้งก่อนจะตอบรับ แต่นั่นเป็นเพียงด่านแรก ความหวังที่จะได้ตีพิมพ์ผลงานของใจค่อยๆ มอดลงจนเกือบหมดไฟ เพราะตัวแทนของเธอส่งงานให้สำนักพิมพ์ถึง 12 แห่ง ทว่าไม่มีสักแห่งเลยที่ตอบตกลง

'เรื่องยาวเกินไป' หรือ 'ดำเนินเรื่องซ้ำเกินไป' คือส่วนหนึ่งของเหตุผลที่พวกเขาปฏิเสธ ใจถูกบอบกบัดจนล้มเลิกความตั้งใจ แต่ในโมเมนต์ที่เธอคิดว่าพ่อแม่พูดถูก นักเขียนไม่อาจเป็นอาชีพที่เลี้ยงชีพได้จริงๆ เสียงโทรศัพท์ในห้องของเธอก็ดังขึ้น

"สวัสดีครับ ผมชื่อ Barry Cunningham ติดต่อจากสำนักพิมพ์ Bloomsbury ผมได้อ่านต้นฉบับ แฮร์รี พอตเตอร์กับศิลาอาถรรพ์ แล้วประทับใจมาก ผมอยากติดต่อขอซื้อลิขสิทธิ์จากคุณเพื่อตีพิมพ์"

ใจแทบไม่เชื่อหูตัวเอง

"คุณรู้ไหมว่าอลิซ ลูกสาวของ Nigel Newton เจ้าของสำนักพิมพ์ช่วยอ่านบทแรกๆ ด้วย เธอบอกเขาแล้วว่าหนูชอบบทต่อไปเลยได้ไหมคะคุณพ่อ" ชายหนุ่มหัวเราะ "แต่มีสิ่งหนึ่งที่ผมอาจจะต้องขอร้องจากคุณ เรื่องนามปากกาของคุณนะครับ ผมคิดว่า 'โจแอนน์ โรว์ลิง' นั้นดูเป็นนามปากกาของผู้หญิง แล้วเดี๋ยวนี้เด็กผู้ชายบางคนติดนิสัยไม่ดีหน่อยตรงที่พวกเขาไม่ค่อยอ่านหนังสือที่ผู้หญิงเขียน จะเป็นอะไรไหมถ้าผมจะขอให้คุณปรับนามปากกานิดหน่อย"

โจเข้าใจเรื่องนี้เป็นอย่างดี เธอตัดสินใจหยิบชื่อจริงและชื่อย่อกลางมาย่อให้กลายเป็น J.K. Rowling

เดือนมิถุนายน ค.ศ. 1997 สำนักพิมพ์ Bloomsbury ตีพิมพ์ *แฮร์รี่ พอตเตอร์กับศิลาอาถรรพ์* ครั้งแรกจำนวน 500 เล่ม โจได้รับเงินค่าต้นฉบับในเรตนักเขียนใหม่เพียง 2,500 ปอนด์ (ประมาณ 98,000 บาท) ซึ่งถือว่าไม่มากนัก ทว่าหลังจากนั้นเธอก็ได้เงินจำนวนหนึ่งจากสถาบันศิลปะ Scottish Arts Council เพื่อสนับสนุนให้เขียนเล่มต่อไป

โจทำงานเป็นครูที่โรงเรียนในเอดินบะระอยู่พักหนึ่ง หลังจากนั้นเธอได้เอดิเตียเขียน *แฮร์รี่ พอตเตอร์* ต่อเป็น 7 เล่มและพยายามเซ็นมันออกมาในปีถัดไป หนังสือของเธอได้รับความนิยมจากนักอ่านทุกวัย ได้รับรางวัลมากมาย และได้รับการติดต่อไปสร้างภาพยนตร์ฟอร์มยักษ์โดย Warner Bros. Pictures Studio

นักอ่านหลายคนบอกว่าการอ่าน *แฮร์รี่ พอตเตอร์* ทำให้พวกเขาารู้สึกหลุดไปอยู่ในอีกโลกที่ปลอดภัย ได้เจอตัวละครที่เป็นเหมือนคนรู้จัก ทุกครั้งที่เปิดหนังสืออ่านพวกเขาารู้สึกเหมือนได้กลับบ้าน ไม่ต่างจากรู้สึกตอนโจเขียนมันขึ้นมา

และในวันนี้ วันที่เธอยืนอยู่บนเวทีของมหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ด กล่าวสุนทรพจน์ต่อหน้าบัณฑิตและผู้ปกครองหลายพันคน *แฮร์รี่ พอตเตอร์* ทำยอดขายไปมากกว่า 500 ล้านเล่ม ได้รับการแปลเป็นภาษาต่างๆ ทั่วโลกกว่า 80 ภาษา โจแอนน์ โรว์ลิง กลายเป็นนักเขียนที่ร่ำรวยที่สุดคนหนึ่งของโลก ด้านชีวิตส่วนตัว เธอเป็นภรรยาของสามีสุดที่รักและเป็นแม่ของลูกสามคน

หากจะมีอะไรในชีวิตเธอที่เป็นประโยชน์ต่อบันดาลชีวิตในวันนี้ โจนียกย้อนกลับไปถึงวันที่ได้จรดปากกาลงบนกระดาษแผ่นแรกเพื่อเขียน *แฮร์รี่ พอตเตอร์*

"ฉันประสบความสำเร็จล้มเหลวเข้าขั้นมหากาพย์หลังจากได้รับปริญญาเพียง 7 ปี ชีวิตคู่ที่แสนสั้นจบลง ตกลงเป็นแม่เลี้ยงเดี่ยว และจนเท่าที่จะจนได้ในประเทศอังกฤษยุคใหม่โดยที่ยังไม่ใช่คนจนจัด ความกลัวที่พ่อแม่มีต่อเรื่องของฉัน และความกลัวที่ฉันมีต่อเรื่องของตัวเองกลายเป็นความจริง ถ้าวัดบนมาตรฐานทั่วไป ฉันเป็นความล้มเหลวที่ใหญ่ที่สุดเท่าที่ฉันเคยรู้จักมา"

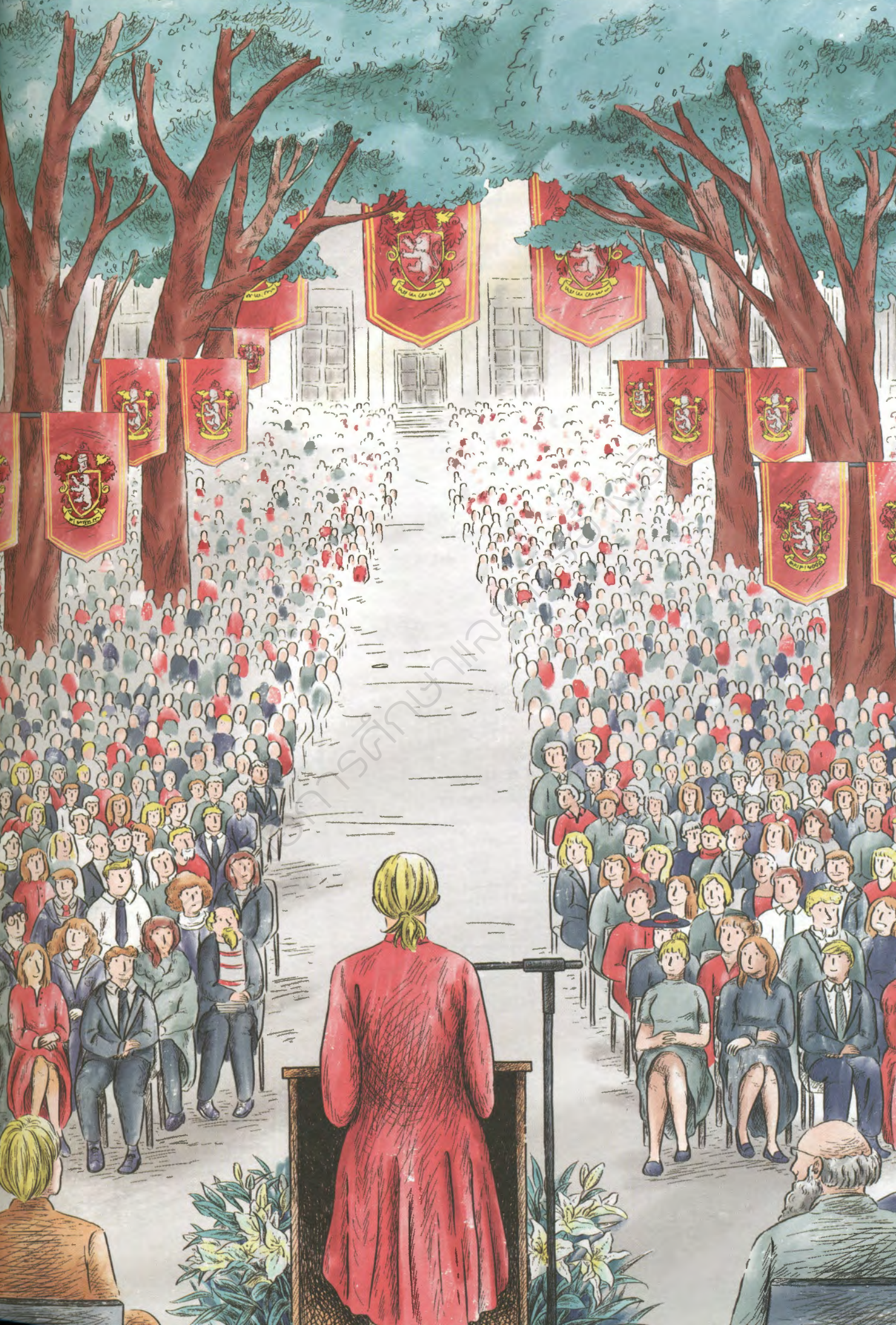
"เอาละ ฉันไม่ได้มายืนบอกพวกคุณว่าความล้มเหลวเป็นเรื่องสนุก ชีวิตของฉันช่วงนั้นมันช่างมืดมน...แล้วเหตุใดฉันจึงพูดถึงประโยชน์ของความล้มเหลวนะหรือ คำตอบง่าย ๆ ก็คือ เพราะความล้มเหลวบังคับให้เราต้องร้องสิ่งต่างๆ ที่ไม่สำคัญ ฉันหยุดหลอกตัวเองว่าฉันเป็นอะไรมากกว่าที่ฉันเป็น แล้วเริ่มทุ่มเทพลังกำลังไปกับงานเดียวที่สำคัญสำหรับฉัน ให้เสร็จให้ได้"

"พวกคุณอาจจะไม่เคยล้มเหลวเท่าฉัน แต่การล้มเหลวในชีวิตบ้างก็เป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ ไม่มีทางที่เราจะใช้ชีวิตโดยที่ไม่เคยพลาดพลั้งเลย ยกเว้นในกรณีที่คุณใช้ชีวิตอย่างระมัดระวังมากเสียจนเหมือนไม่ได้ใช้ชีวิต ซึ่งก็เท่ากับว่าคุณล้มเหลวโดยปริยาย"

"ความล้มเหลวมอบความมั่นคงทางจิตใจให้กับฉัน... ความล้มเหลวสอนเรื่องต่างๆ เกี่ยวกับตัวเองชนิดที่ฉันไม่อาจเรียนรู้ได้โดยวิธีอื่น ฉันพบว่าตัวเองมีความมุ่งมั่นอันแรงกล้า และมีวินัยมากกว่าที่คิด...ความรู้แบบนี้เป็นของขวัญที่แท้จริง เพราะคุณชนะแบบเลือดตาแทบกระเด็น และมันก็เป็นสิ่งที่มีคุณค่าสำหรับฉันมากกว่าคุณวุฒิทุกอย่างที่ฉันเคยได้รับ"

ชีวิตที่ดีคืออะไร หลายคนอาจนิยามต่างกัน แต่สำหรับโจ ชีวิตที่ดีมากๆ ของเธอคือชีวิตที่ผ่านการล้มเหลวแสนสาหัส แม้โชคชะตาจะบีบบังคับ แต่เธอก็ยังยืนหยัดทำในสิ่งที่รักและได้เป็นตัวเองอย่างสุดทาง

ถึงไม่ได้เป็นพอมดเหมือนแฮร์รี่ โจนียกไม่จำเป็นต้องตามหาพลังวิเศษจากที่ไหน เพราะเธอมีมันในตัวเองเสมอ

synopsis

Harry Potter lives with his aunt, uncle and cousin because his parents died in a car-crash - or so he has always been told. The Dursleys don't like Harry asking questions; in fact, they don't seem to like anything about him, especially the very odd things that keep happening around him (which Harry himself can't explain).

The Dursleys' greatest fear is that Harry will discover the truth about himself, so when letters start arriving for him near his eleventh birthday, he isn't allowed to read them. However, the Dursleys aren't dealing with an ordinary postman, and at midnight on Harry's birthday the gigantic Rubeus Hagrid breaks down the door to make sure Harry gets to read his post at last. Ignoring the horrified Dursleys, Hagrid informs Harry that he is a wizard, and the letter he gives Harry explains that he is expected at Hogwarts School of Witchcraft and Wizardry in a month's time.

To the Dursleys' fury, Hagrid also reveals the truth about Harry's past. Harry did not receive the scar on his forehead in a car-crash; it is really the mark of the great dark sorcerer Voldemort, who killed Harry's mother and father but mysteriously couldn't kill him, even though he was a baby at the time. Harry is famous among the witches and wizards who live in secret all over the country because Harry's miraculous survival marked Voldemort's downfall.

So Harry, who has never had friends or family worth the name, sets off for a new life in the wizarding world. He takes a trip to London with Hagrid to buy his Hogwarts equipment (robes, wand, cauldron, beginners' draft and potion kit) and shortly afterwards, sets off for Hogwarts from Kings Cross Station (platform nine and three quarters) to follow in his parents' footsteps.

Harry makes friends with Ronald Weasley (sixth in his family to go to Hogwarts and tired of having to use second-hand spellbooks) and Hermione Granger (cleverest girl in the year and the only person in the class to know all the uses of dragon's blood). Together, they have their first lessons in magic - astronomy up on the tallest tower at two in the morning, herbology out in the greenhouses where the

© J.K. Rowling

Forbidden forest is massive, stretches out to the Southem approach over lake (can't see it) To reach the school on other side of the forest entrance at North. Start spend at North. Stalks all around Quidditch pitch - 3 long pipes at either end. Whomping willow must stand out.

How many times have you needed it for -
Ron: Harry, if you took a bit of Felix, you might not go wasting the rest of that Potions lesson.
Malfoy: Harry, don't go wasting the rest of that Potions lesson. You might need it for -
Dumbledore: Harry, if you took a bit of Felix, you might not go wasting the rest of that Potions lesson.
Ron: Harry, if you took a bit of Felix, you might not go wasting the rest of that Potions lesson.
Malfoy: Harry, don't go wasting the rest of that Potions lesson. You might need it for -
Dumbledore: Harry, if you took a bit of Felix, you might not go wasting the rest of that Potions lesson.

เรื่องย่อ แฮร์รี่ พอตเตอร์กับศิลาอาถรรพ์
โดยเจ.เค. โรว์ลิง (ค.ศ. 1995)
© J.K. Rowling

ร่างต้นฉบับ แฮร์รี่ พอตเตอร์
กับเจ้าชายเลือดผสม
พร้อมการตรวจแก้ไข
เจ.เค. โรว์ลิง และบรรณาธิการ
(ประมาณ ค.ศ. 2004-2005)
© J.K. Rowling

and it takes six months.
"Dammit," said Ron.
Harry was about to put his book away again when he noticed that the corner of a page turned down; turning to it, he saw the 'Sectumsempra' spell, captioned 'for Enemies,' that he had marked a few weeks previously. He had still not found out what it did, mainly because he did not want to test it around Hermione, but he was considering trying it out on McLaggen next time he came up behind him unawares. The only person who was not particularly pleased to see Katie Bell back at school was Dean Thomas, because he would no longer be required to fill in for her. He took the blow stoically enough when Harry told him

สามารถติดตามอ่านวารสารใหม่ได้ที่

<http://libapp.rmutp.ac.th/newBook/?cat=10>

- ห้องสมุดเทเวศร์
- ห้องสมุดพระนครเหนือ
- ห้องสมุดโชติเวช
- ห้องสมุดพณิชยการพระนคร

